

Sygn. akt II KK 169/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. N.**

skazanej z art. 297 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 sierpnia 2015 r.,

wniosku skaranej o wstrzymanie wykonania kary orzeczonej wyrokiem

Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie

z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt IV K 181/13, utrzymanym w mocy wyrokiem

Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie

z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt VI Ka 463/14

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Wyznaczony dla skaranej A. N. obrońca z urzędu wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt VI Ka 463/14, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt IV K 181/13, którym to wyrokiem wyżej wymieniona skazana została za przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. na karę 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki za równoważną kwocie 30 zł oraz obciążona kosztami postępowania.

W dniu 22 lipca 2015 r. (data wpływu) skazana złożyła do Sądu Najwyższego wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczonej wobec niej kary grzywny oraz kosztów sądowych.

Wniosek ten na uwzględnienie nie zasługuje.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. (a nie wykonania kary, jak to w swoim wystąpieniu określiła skazana) jest dopuszczalne jedynie, gdy strona wykaże istnienie szczególnych okoliczności świadczących o tym, że wykonanie takiego orzeczenia pociągnęłoby za sobą dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a wiąże to z dużym prawdopodobieństwem zasadności podniesionych w kasacji zarzutów.

W niniejszej sprawie powyższa przesłanka, warunkująca zastosowanie instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k., nie wystąpiła. Wniesiona w niniejszej sprawie kasacja, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, pomimo wagi podniesionego w niej zarzutu (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), nie może zostać na obecnym etapie postępowania uznana za oczywiście zasadną. Argumentacja w tym zakresie zawarta została chociażby w udzielonej przez prokuratora Prokuratury Okręgowej Warszawa Praga i doręczonej skazanej pisemnej odpowiedzi na kasację.

Natomiast okoliczności, na które powołuje się A.N. związane z trudną sytuacją materialną jej samej oraz jej rodziny nie stanowią przesłanki wydania orzeczenia w oparciu o art. 532 § 1 k.p.k., a mogą jedynie być podstawą do ubiegania się o zastosowanie jednej z instytucji uregulowanych w Kodeksie karnym wykonawczym (art. 49 lub 51 k.k.w.), co dotyczy zarówno grzywny, jak i należności sądowych (art. 206 § 2 k.k.w.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak na wstępie (art. 532 § 1 k.p.k. a *contrario*).